

அறத்துப்பால் சாத்திர நூற்கருத்துக்களின் முன்னோடி

முனைவர் சு. அரவிந்த்

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை

கேஜி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சரவணம்பட்டி

மலர்: 3

இதழ்: 1

தொகுதி: 1

மாதம்: ஜூலை

வருடம்: 2018

ISSN: 2454-3993

மனிதகுல வாழ்வின் செயல்பாடுகளை கட்டமைக்கப்பட்ட ஒழுங்கு அமைவிற்குள் நடைமுறைப்படுத்திக்கொண்டு இருப்பவை மெய்யியல் கருத்துக்களே. மனிதன் முயற்சியின் காரணமாகத் தேடிக்கண்டடைந்த கோட்பாடுகளில் மெய்யியல் தொன்மையானது. இல்லறம் துறவறம் என்ற இருவகையான வாழ்வியல் பயணத்தில் பெரிதும் மனிதகுலம் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பது இல்லறம் என்ற உலகியல் இன்பமே எனலாம். துறவு வாழ்வைச் சிலரே பின்பற்றுவவர்களாக இருக்கின்றார்கள். வள்ளுவர் உலகியல் வாழ்வோடு ஈடுபாடு உடையவர்களும் துறவறத்தின் வழிக்கிடைக்கும் வீடுபேற்றை, எளிமையான வாழ்க்கை முறையால் பெற்றுப் பயனுற வேண்டும் என்ற சிந்தனையால் உருவாக்கியதே திருக்குறள் என்று குறிப்பிடலாம். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கில் வீடுபேறு என்பது ஒவ்வொரு சமயக் கோட்பாட்டிற்கும் மாறுபடும் என்பதால் வள்ளுவர் குறளில் வீடுபேற்றைத் தனியாக வரையறுக்கவில்லை. அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்று பகுதிகளை மட்டுமே முன்னிலைப்படுத்துகின்றார். அதன் காரணமாகவே திருக்குறள் பொதுமறை எனப் போற்றப்படுகிறது. வீடுபேற்றைத் தனியாகக் கூறவில்லை என்றாலும் அறத்துப்பாலில் பெரிதும் இறைவனை வணங்குதலையும், மலங்களை விடுத்து இறைவன் திருவடியை அடைவதற்கான வழிமுறைகளையும் எதார்த்த வாழ்வியலின் ஊடாக வெளிப்படுத்துகின்றார். சாத்திர உரை நூல்களில் உமாபதி தேவநாயனாரின் திருவருள் பயன், 100 குறட்பாக்களைக் கொண்டு பத்து குறள்கள் என்ற அதிகார அமைப்பில் திருக்குறள் போன்றே அமைந்து இருப்பதை ஒப்புநோக்கும்போது வீட்டுநெறிபால் என்று குறிப்பிடுவார்கள். திருவருள் பயன் சைவ சமய நோக்கில் உருவாக்கப்பட்டது. வள்ளுவர் குறளைப் பொதுமை நோக்கில் கட்டமைத்து இருக்கின்றார். இதன் சிறப்பை திருக்குறள் உ நூலாசிரியர்கள் பின்வரும் வெண்பாவின் மூலம் தெளிவாக்குகின்றார்கள்.

**“ஆதியி லறநூ லாய்தெடுத்த துரைத்த
நீதியின் வழாஅ நெடும்பொரு ளாதலின்
அருட்பா லியைந்த அறத்துப்பா லதன்பின்
பொருட்பால் வள்ளுவன் புகன்றனன் புவிக்கு”**

(திருக்குறள் உரைக்கொத்து)

என்று கூறுவதன் நோக்கம் பொருள், இன்பம் என்ற பேறுகள் கிடைக்க நல்வினையே காரணமாகின்றது. தீவினையை விடுத்து இம்மையிலும் மறுமையிலும் நிலையான பேரின்பம் பெற வழிவகை செய்வது அறமே என்பதை உணர்த்தும் நோக்கமே என்று பொருள் கொள்ளலாம். “வள்ளுவரின் காலம் சங்க காலத்தோடு தொடர்புடையது என்பர் அறிஞர்.

தோராயமாக கி.மு.1 முதல் 300க்கு உட்பட்ட காலம் என்று இராசமாணிக்கனார் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க காலத்தை வரையறுக்கிறார். வள்ளுவர் தன் காலகட்டத்தில் அறம் குறித்துக் கூறிய செய்திகளின் விரிவே கி.பி.12, 13 மற்றும் 14ம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய சைவ சித்தாந்தத்தின் சாரமான சாத்திர நூல்களில் காணப்படுகின்றன. சமூகப் பொதுமையை உள்ளடக்கிய குறள் மற்றும் சாத்திர நூல் கருத்துக்களின் மையத்தை இக்கட்டுரை ஆராய முற்படுகிறது.

அறத்துப்பாலின் முதல் குறளில் வள்ளுவர் அகரத்தை முதன்மைப்படுத்தியே எழுத்துக்களின் பிறப்பும் இயக்கமும். எனவே அகரம் எழுத்துக்களில் முதன்மையானது. இதனைப் போலவே இவ்வுலகமானது இறைவனை முதலாகக்கொண்டே இயங்குகிறது என்கிறார்.

**“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.”**

குறள் 1. அறத்துப்பால்

இக்கருத்தின் விரிவான விளக்கமாக மெய்கண்டார் சிவஞான போதத்தின் முதல் நூற்பாவில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

**“அவன் அவள் அது என முவினையின்
தோற்றிய திதியே ஒடுக்கிய மலத்துளாதாம்
அந்தம் ஆதி என்மணார் புலவர்.”**

நூற்பா - 1, சிவஞான போதம், மெய்கண்டார்

இவ்வுலகமானது தானாகத் தோன்றியதில்லை. எனவே உலகைத் தோற்றுவித்தவன் என்ற ஒருவன் முதன்மைப்படுகின்றான். மேலும் தோற்றம், இறுதி என்ற இருவினைகள் நிகழ்வதால் இடையில் காத்தல் என்ற வினையும் நடைபெறுகின்றது. தோன்றுவதற்கும் வாழ்வதற்கும் காரணமான இறைவன் அழிவதற்கும் காரணமாகின்றார். எனவே இறைவனே முதற் காரணமாகின்றார் என்று குறிப்பிடுகின்றார் வள்ளுவர்.

ஒருவன் உலகியல் அறிவைப் பெற்றதின் நோக்கம் கல்வியாளன் என்ற புகழைப் பெறுவதோடு மட்டும் முடிந்து போவதில்லை. கற்றதின் நோக்கம் புகழ் என்றாலும் அதன் பயன் இறைவனை வணங்கி வாழ்வதே என்கிறார் வள்ளுவர்.

**“கற்றதனால் ஆயபயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின்.”**

குறள் - 2

வள்ளுவரின் வாய்மொழியை விளக்கும்வண்ணமே சாத்திர நூலாசிரியர்கள் மனிதப் பிறவியின் நோக்கமே பிறவி இல்லாத பேரின்பத்தை நல்கும். இறைவனை வணங்குதலே என்று கூறுகின்றார்கள். இதனையே சமயக் குறவர்களின் பதிகங்களிலும் ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களிலும் காணலாகின்றன. இவ்வாறு பல்சமய நூல்களில் இடம்பெற்ற கருத்துக்களைப் படித்து மனனம் செய்வதால் எப்பயனும் இல்லை. இறைவனை வணங்குவதே மெய்யான பயன் என்கிறார்கள்.

சிவனாகிய பரம்பொருள் உலகின் எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும் இருக்கின்றான் என்பதை

**“உலகெல்லாம் ஆகி வேறாய்
உடனுமாய் ஒளியாய் ஒங்கி...”**

பாடல் -1 இரண்டாம் சூத்திரம், சிவஞான சித்தியார், சுபக்கம்

“ஒளிக்கும் இருளுக்கும்.....”

பாடல் - 1 கொடிக்கவி, ப.744

ஆத்மாவின் உடன்தோன்றும் ஆணவ மலமாகிய இருளும் அதனைப் போக்கும் பேரொளியும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. இறைவனுடைய திருவடியை வணங்கிப் பொறி புலன்களை வென்று

பரம்பொருளின் பேரொளியைக் காணும்போது இருளாகிய ஆணவம் மறைகிறது. வினையின் காரணமாக ஒரு ஆத்ம சாதகன் இறைவனை உணர்ந்து அமைதியாகும்போது, இறைவன் அவனை பெருமைக்குரியவனாக உயர்த்துகிறான் என்ற கருத்தை வள்ளுவர்

**“மலர்மிசை ஏகினான் மாண்டி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்”**

குறள் - 3

என்ற குறள் வழி முன்பே கூறியுள்ளமையை அறியலாம்.

இறைவன் மலமற்றவன், பிறப்பிலியானவன். அவன் விருப்புவெறுப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன். தான், நான் என்ற அகங்காரமற்றவன். இப்பிரபஞ்சம் முழுமையும் படைத்து, காத்து குறித்த நேரத்தில் அழிப்பவன். உயிர்களுக்குத் தேவையில்லாதவற்றை மறைப்பவன். அதே நேரத்தில் தேவைப்படும் போது உயிர்களுக்கு; உரிய நேரத்தில் கொடுத்து அருளுபவன். இத்தகு இறைவனின் திருவடியை நினைத்தாலும் வணங்குதலுமாகிய ஒருவன் உலகில் துன்பமடைவது இல்லை என்ற கருத்தை

**“வேண்டுதல் வேண்டாமை இலாண்டி சேர்ந்தார்க்கு
யாண்டும் இடும்பை இல.”**

குறள் - 4

என்ற குறள்வழி அறுதியிட்டுக் கூறிய சிந்தனையின் உரையாகவே சாத்திர நூலின்

**“சிவன் அரு வுருவம் அல்லன்
சித்தினோடு அசித்தும் அல்லன்
இயைந்திடா இயல்பினானே”**

பாடல் -70 சுபக்கம் 4.207

என்ற பாடலில் சிவஞான சித்தியார் கூறும் பொருள், குறளின் அதிகரணம் போல் அமைந்திருப்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

சிவனாகிய பரம்பொருள் உலகின் கண் உள்ள நல்வினை, தீவினை என்ற இரு வினைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன். பூதங்களையும் அதனோடு தொடர்புடைய அனைத்தையும் படைத்த இறைவன் மலங்களால் பாதிப்படைவது இல்லை. நீரினின் தாமரை இருந்தாலும் தாமரை இலை நீரில் ஓட்டுவதில்லை. அதுபோல் இறைவன் உயிர்களில், உலகில் எங்கும் நிறைந்து இருந்த போதும் குற்றமற்றவனாக பரம்பொருளாக இருக்கின்றான். உயிர்களின் வினைகளுக்கு ஏற்ப பிறவியைத் தருபவனாக இருக்கும் இறைவன், பிறப்பு இல்லாதவனாக உள்ளான். வினைகளைத் தரும் அவன் எவ்வினைகளாலும் ஆட்படாதவனாகவும் திகழ்கின்றான். இத்தகு உவமைகளுக்கு அப்பாற்பட்டு இணையற்றவனாகிய இறைவன் தன்னை நாடுவோர்க்கு பேரின்பத்தை அருள்கிறான். அவனன்றி யாரும் வீடுபேற்றை வழங்க இயலாது என்ற மெய்மையை வள்ளுவப் பெருந்தகை.

**“தனக்குவமை இல்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க்கு
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.”**

குறள் - 7

**“அறவாழி அந்தணன் தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்
பிறவாழி நீத்தல் அரிது.”**

குறள் - 8

என்ற குறள்களில் முன்பே தெளிவித்து இருப்பது நினையத்தகும்.

உலக இன்பங்களை நோக்கி இழுத்துச் செல்லும் புலன்கள், புலன்களை இயக்கும் பொறிகள் இவ்வனைத்தையும் இயக்கும் பூதங்கள் என்ற அனைத்தும் பதியாகிய இறைவனை அடைவதற்கான ஞானத்தைத் தருவதில்லை. மாறாகப் பிறவிக்கும் துன்பத்திற்கும் காரணமான பாசத்தை, ஆசையைத் தந்து தொடர்ந்து பிறவி நேர்வதற்குத் தூண்டுகின்றன. அதனாலே (புலன்களை) கள்ளப் புலன் ஐந்து என்பர் மெய்யியலார். வள்ளுவரோ பல சூழல்களில் பொறிபுலன் குறித்துக் குறிப்பிடுவது பின்வருமாறு

**“பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறி நின்றார் நீடுவாழ்வார்.”**

குறள் - 5

“கோளில் பொறியில் குணம்இலவே என்குணத்தான்
தூளை வணங்காத் தலை.”

குறள் - 9

“உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓர் ஐந்தும் காப்பான்
வரன் என்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து.”

குறள் - 24

“ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகல்விசம்புனார் கோமான்
இந்திரனே சாலும் கரி.”

குறள் - 25

“சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்று ஐந்தின்
வகை தெரிவான் கண்ணே உலகு.”

குறள் - 27

“அடல் வேண்டும் ஐந்தின் புலத்தை விடல்வேண்டும்
வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு.”

குறள் - 343

குறள்களின் வழி ஐந்து புலன்களின் செயல்களால் மனிதன் அடையும் துன்பங்களையும் அதில் இருந்து வெளியேற இறைவனின் திருவடியை அடைதலே மார்க்கம் என்று வள்ளுவர் வலியுறுத்தி இருப்பதையே சாத்திர நூலாரும் பாடியிருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

திருவருள் பயனில் உமாபதிதேவ நாயனார் புலன்கள் குறித்துப் பாடிய குறள்கள்

“பொறியின்றி ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு

அறிவென்ற பேர்நன்று அற.”

குறள் - 15 திருவருள்பயன்

“ஐம்புலனால் தான் கண்டது அன்றால் அதுவொழிய
ஐம்புன் ஆர் தாம்ஆர் அதற்கு.”

குறள் - 69, திருவருள்பயன்

“ஐந்தொழிலும் காரணாக ளாந்தொழிலும் போகறுகர்
வெந்தொழிலும் மேவார் மிக.”

குறள் - 92, திருவருள்பயன்

“புலன் அடக்கித் தம்முதற்கண் புக்குறுவர் போதார்
தலன் நடக்கும் ஆமைதக.”

குறள் - 94, திருவருள்பயன்

உமாபதி தேவநாயனார் புலன்களின் துணையாலே ஆன்மா அறிவைப் பெறுகின்றது என்பதோடு இவ்வைம்புலன்களுக்கு அப்பால் ஒன்று உள்ளது. அதுவே சீவன் சென்றடைய வேண்டிய சிவதரிசனம் என்பதைக் குறிக்கின்றார். மேலும் சிவானந்த பேரின்பத்தில் மூழ்கிய ஒருவன் அதனை விடுத்து வேறொன்றையும் நினைப்பது இல்லை என்கிறார். அதற்குத் தகுந்தார்ப்போல முத்தர்கள் தம் ஐம்புலன்களையும் ஆமை போல் அடக்கி சிவத்தில் ஒடுங்குகிறார்கள் என்று விளக்குவதைக் காண முடிகின்றது.

சாதாரண மனித நிலையில் உள்ளவர்களால் செய்ய முடியாத காரியங்களைச் செய்பவர்கள் மனித நிலையைக் கடந்து தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தப்படுகின்றார்கள். பிறவி பல கடந்து தம் வினைகளைச் சமமாக்கி மேலான வீடுபேற்றைச் சென்றடைந்து நிலையான பேரின்பத்தை அடைந்தவர்களாகின்றனர். இவ்வாறு பிறவியற்ற நிலையினைக் குறித்து மனதாலும் செயலாலும் சிந்திக்காதவர்கள் வினைகளின் காரணமாகச் சிறியராக உள்ளனர் என்ற கருத்தை வள்ளுவ ஆசான்

“செயற்கரிய செய்வர் பெரியார் சிறியர்

செயற்கறிய செய்கலா தார்.”

திருக்குறள் - 26

என்ற குறள்வழி உணர்த்துகிறார்.

சைவத்தின் நாயன்மார்களில் சமயக் குரவர்கள், சந்தானக்குரவர்கள் நிகழ்த்திய அற்புதங்களும் இறைவனின் திருவடிப் பேற்றை அடைவற்காக மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் செயற்கரிய செயல்களாகும். சம்பந்தர் தம் இளம்வயதில் இறைப்பணி செய்தமையும், நாவுக்கரசர் தம் வயது முதிர்வையும் கடந்து உழவாரப்பணி செய்தமையும் நம் இங்கு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க இயலும். புலன்கள் அனைத்தும் பொறிகளின் போக்கையும் கடந்து இவர்கள் இறைவனின் மேல்கொண்ட பற்றின் காரணமாகப் பிற

பற்றுக்களைத் துறந்தார்கள். அதனாலேயே தெய்வநிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டு வணக்கத்துக்கு உரியவர்களாக இன்றளவும் உள்ளார்கள் என்பதை மறைக்கஇயலாது. இதனையே வள்ளுவர் முன்பே கருதியிருப்பதையே மேற்கண்ட குறள் உணர்த்துகிறது.

**“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.”**

திருக்குறள் - 28

புலன் இன்பங்களையும் பொறிகளினால் தோன்றும் இச்சைகளையும் கடந்தவர்கள் தெய்வநிலையை அடைவர் என்பதோடு நிற்காத வள்ளுவர் அவர்தம் வாக்கும் மொழியும் காலங்கள் கடந்தும் மக்களுக்கு மறைமொழி ஆகும் என்கிறார்.

பெரியார் (துறவிகள்) தம் முயற்சியால் கடினமான தவத்தால் கண்டறிந்த மெய்மைகளைப் பாடல்களாகவும், சூத்திரங்களாகவும், தியான மந்திரங்களாகவும் படைத்து அருளினார்கள். இவை அவர்களுக்கு வீடுபேற்றை நல்கியதைப் போலவே மற்றவர்களுக்கும் துணை நிற்கும் என்ற நோக்கில் அருளியதை காலம் கடந்தும் நாம் அறிய முடிகின்றது.

வள்ளுவரின் குறள், சைவ சமயத்தின் தேவார திருவாசக, ஆகமத் திருமுறைகள் மற்றும் சாத்திர நூல்கள், வைணவத்தின் பாசரங்கள், புத்தரின் போதனைகள் இன்ன பிற சமயங்களின் புனித நூல்கள் என்பன அனைத்தும் நிறைவை அடைந்த பெரியோர்களால் கூறிச் சேர்க்கப்பட்ட தொகுப்புகளே. அவை அனைத்தும் இன்றும் மனித குலத்தை அறவழியில் அழைத்துச் செல்வதைக் காணமுடிகிறது. இவற்றைப் படைத்தவர்கள் நிலத்தில் இன்று இல்லை என்ற போதும் அவர்களின் நிறைமொழி வாழ்த்து உணர்ந்தவர்களை வளர்ப்பதை அறிய இயலும்.

**“அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்றது அறம்.”**

திருக்குறள் - 35

பொறாமை, பேராசை, கோபம் மனதால் புண்படுத்தும் சொற்கள் என்பனவற்றை விடுத்த இனிமையான அன்பின் வழி வெளிப்படும் செயல்களே அறம் என்கிறார் வள்ளுவர்.

தன்னலம் உடையவராக பிறர்நலன் கருதாதவர்களாக இருப்பவர்கள் ஒருபோதும் இனிமையானவர்களாக இருக்க இயலாது என்பதே சான்றோர் மொழி. தன் வீடு தம் மக்கள் என்ற சிந்தனையும் பாசமும் கொண்டோர் மனதில் பெரிதும் இடம் பெற்றிருப்பவை பேராசையும் வெறியுமே இவ்விரு குணங்களும் தன்னைத் தவிர பிறரின் வளர்ச்சி மகிழ்வு உயர்வு என்ற செயற்பாடுகளைக் காணும்தோறும் பொறாமை உணர்வின் மேலீட்டால் தீயவராக்குகின்றன. பொறாமை என்ற தீக்குணம் மனம் புண்படும் செயல்களை, பேச்சை வெளிப்படுத்தத் தூண்டுகிறது. பொறாமை உள்ளிட்ட நான்கும் ஒரு மனிதனை தீவினைக்குள் தள்ளுகின்றன. இதனையே சாத்திர நூலார் அசுத்த மாயை என்பர். இது இறைதன்மையோ? இறை அடியார்களையும் அணுகாமல் தடுக்கும் என்பார். அவ்வாறு நடைபெறும்போது அன்பற்ற அனைத்தும் அறத்திற்கு எதிரானதாகிறது. அறம் அல்லாத செயல் பிறவியில் ஆழ்த்தும். எனவேதான் வள்ளுவர் அறமே சிறந்தது என்கிறார்.

சாத்திர நூலறிஞர் மனமொழி மெய்களால் இறைவனை வணங்கும் ஆத்ம சாதகன் இறைத்தன்மையுடன் இரண்டறக் கலக்கின்றான். இறை உணர்வை மெய் ஒளியைக் கண்டு கொண்டவர்கள் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தும் அன்பே உருக்கொண்டு அறமே பொருளெனத் திகழ்கின்றன. எனவே இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து பேரின்ப வீட்டை அடைகின்றார்கள்.

பேரொளியைக் கொண்டிருக்கும் பரம்பொருள் உலகெங்கும் நிறைந்து உள்ளது. பரமாத்ம பேரொளியை நாத ஒலியை உணர்ந்தவர்களே சிவத்தைக் காணும் பேறு பெற்றவர்களாகின்றனர்.

இப்பிரபஞ்சம் எங்கும் நிறைந்த மெய்மை சிவமே என்ற உண்மையை அறிந்த சாதகன் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற கட்டுகளின் பிடியில் இருந்து விடுபடுகின்றார்கள். அதனால் பாசக் கட்டுகளில் ஆட்படாமல் இறைவனால் பாதுகாக்கப்படுகின்றனர் என்ற மெய்யியல் கோட்பாடு இடம்பெற்று இருப்பதைக் காணலாம்.

**“வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் அ.தொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல.”**

குறள் - 38

அறச்செயல்கள் செய்வதன்மூலம் ஒருவன் தன் பிறவியை வேரறுத்து மோட்சமாகிய வீடுபேற்றை அடைய இயலும் என்பதே வள்ளுவரின் வாக்கு. அறன் எனப்பட்டதே இவ்வாழ்க்கை என்று இல்லறவியலில் கூறும் வள்ளுவர் இங்கு அறம் என்று வரையறுப்பது. இனியவை கூறல், புலால் மறுத்தல், கள்ளுண்ணாமை, பிறன்மனை வெறுத்தல், பொய் பேசாமை என்பனவற்றையே கருத்தில்கொள்ள வேண்டும். மேலும் முன்னர் கூறிய குறள்களில் பொறாமை உள்ளிட்ட தீயனவற்றையும் விடுத்த இனிமையான அன்பே அறன் என்று கூறியுள்ளதைக் கவனத்தில் வைக்கவே இக்குறளில் வீடுபேற்றை முதன்மைப்படுத்தி வாழ்கின்ற நாட்கள் எவ்வளவு என்று அருதியிட்டுக் கூறவியலாத நிலையில் ஒருவன் வீடு பேறடைய தனியாக தவம் முதலியனவற்றை மேற்கொள்வதைவிட அறத்தில் இருந்து மாறுபடாமல் வாழ்வதே மேலானது என்கிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. பிறப்பு, இறப்பு மீண்டும் பிறப்பு என்ற கட்டில் இருந்து விடுவிக்கும் என்று தெளிவாக்குகிறார். சாத்திர நூலார் முன்வைக்கும் கருத்தியல் என்பது மனிதப் பிறவியின் நோக்கமே பிறவியில் இருந்து விடுபடவே. அதற்காகவே இறைவன் ஆன்மாவுடன் முன் வினைகளைக் கூட்டி உயிர்ப்பிக்கிறான். பகுத்தறியும் அறிவுடன் நல்வினை தீவினையின் தன்மையை பயனை உணர்ந்து வீடுபேற்றை நோக்கி அதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளாத நாட்கள் வீண்நாட்கள் ஆகின்றன. அதனை விடுத்து வீடுபேற்றை அடைய அற வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளவே வள்ளுவர் ஆற்றுப்படுத்துகிறார்.

அன்புடைமை என்ற அதிகாரத்தில் அன்பு குறித்து வள்ளுவர் குறிப்பிடும் செய்திகள் அன்பே பொதுவானது. அன்பு உள்ளம் கொண்டோர் உலகனைத்துக்கும் உயிரானவராகின்றார். அன்பு இல்லாத மனிதன் எலும்பும் தோலுமான உடலைக் ளளகொண்டவன் என்கிறார். சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தற்கலியில் தோழி கூற்றில்

“அன்பெனப்படுவது தன்கிளைச் செறாமை” என்று கூற்று. பயன் கருதி வெளிப்படும் உள்ளம் அன்பு உள்ளம் என்று கூறவியலாது என்பதைக் கூறுகிறது. சைவ, வைணவம் உள்ளிட்ட உலகின் மதங்கள், சமயக் கோட்பாடுகள் வலியுறுத்துவது அன்புடன் வாழ்வோம் என்பது அன்பில்லாத மனநிலை அறமற்றதாகும்.

**“இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனிஇருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.”**

திருக்குறள் - 100

என்ற குறளின் கூற்று போல் அமைகின்றது.

துறவு, கொல்லாமை, நிலயாமை, மெய்யுணர்தல் போன்ற அதிகாரங்களில் வள்ளுவர் வெளிப்படுத்தியுள்ள கருத்துக்களையே பின்னர் தோன்றிய சாத்திர நூல் ஆசிரியர்களும் விரிவாக, உரை நூல் போல் சைவ சமயத்தில் வெளிப்படுத்தி இருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

உதவிய நூல்கள்

1. திருக்குறள்
2. திருக்குறள் உரைக் கொத்து
3. பன்னிரு திருமுறைகள்
4. மெய்கண்ட சாத்திரம்
5. திருக்குறள் ஆய்வுக் கட்டுரைகள்